

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ
ул. Масарикова бр. 2
Посл. Бр. 34. П-4952/2016
Дана 01.06. 2017. године.

ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Вана Лалић, у својству судије појединца, у правној ствари тужиоца Адвокатска комора Србије, Београд, Дечанска 13/1 спрат, коју заступа адвокат Јовица Косић из Београда, ул. Булевар Зорана Ђинђића 134, против туженог **JUSTICIJA SISTEMI doo**, Beograd-Rakovica, ул. Славка Родића бр. 6, које заступа адвокат Сузана Поцеста из Београда, ул. Књегиње Зорке бр.64, ради утврђења о непостојању права, вредност предмета спора 25.000,00 динара, донео је по одржаној јавној главној расправи, закљученој дана 01.06.2017. године у присуству пуномоћника тужиоца и туженог следећу:

ПРЕСУДУ

I УСВАЈА СЕ тужбени захтев па се **УТВРЂУЈЕ** непостојање права туженог **JUSTICIJA SISTEMI doo**, Beograd-Rakovica, из Београда, ул. Славка Родића бр. 6 да организује, омогућава или на било који други начин учествује у односу између адвоката и клијента у области пружања правне помоћи од стране адвоката, врши уговарање програма правне заштите организовање јединственог тржишта правне помоћи у Републици Србији, почев од дана правоснажности пресуде па за убудућем под претњом принудног извршења

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати износ од 24.750,00 динара, на име трошкова парничног поступка, у року од осам дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Тужилац је дана 09.07.2016. године поднео Другом основном суду у Београду, тужбу са предлогом за одређивање привремене мере.

Решењем 8 П 2383/16 од 20.07.2016. године, Други основни суд у Београду огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, а након правоснажности

решења списи предмета достављени су Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Тужбеним захтевом тужилац је тражио да се утврди непостојање права туженог да организује, омогућава или на било који други начин учествује у односу између адвоката и клијената у области пружања правне помоћи од стране адвоката, врши уговарање програма правне заштите и организовање јединственог тржишта правне помоћи у Републици Србији, почев од дана правноснажности пресуде па за убудуће, под претњом принудног извршења, као и да се обавезе тужени да надокнади тужиоцу трошкове поступка. Предлогом за одређивање привремене мере тужилац је тражио да се забрани туженој да до правоснажног окончања овог парничног поступка на било који начин рекламира услуге организовања, омогућавања, убрзавања, поједностављивања или побољшања интеракције између адвоката и клијената и било ког другог организовања система пружања правне помоћи путем ангажованих адвоката и уговарања програма правне заштите, под претњом принудног извршења. Образлажући исти тужилац је навео да је тужена уписана као друштво са ограниченом одговорношћу, те да је као претежну делатност регистровао "остале стручне, научне и техничке делатности – шифра 7490". Даље је навео да се тужена у јавности представља као привредно друштво које се бави организацијом пружања правне помоћи грађанима, уговарањем "пакета" – програма правних услуга за период од годину дана, који Уговор са туженом гарантује грађанима обезбеђивање адвоката, стручњака у свим областима права, за све ситуације. Додао је да тужена путем чланарине и бројем правних услуга које члан може да оствари у оквиру једног од три годишња програма правне заштите, члановима обезбеђује адвоката, с тим да се потенцијалним клијентима омогућава да, у претплати плаћају адвокатске услуге, а сваки адвокат се за свој рад плаћа према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Посебно је истакао да у области адвокатуре није дозвољен било који облик посредовања и посредног избора адвоката који ће пружити правну помоћ, а да се са друге стране тужени у средствима информисања представља на начин супротан одредбама Закона о оглашавању. Такође је навео да су медијском кампањом и позивањем на сарадњу адвокатских комора и адвоката прекршене одредбе чл.21, 22 и 23. Закона о заштити потрошача. Навео је да поступањем тужене, прети опасност доношења штете неутврђеном броју лица, а адвокати, укључењем у систем пружања правне помоћи организованим од стране тужене, наводе на кршење Кодекса професионалне етике адвоката и тиме себе изложе дисциплинској, материјалној и кривичноправној одговорности, услед чега може да настане ненадокнадива штета. Додао је да се са веб странице туженог види да тужена чак даје и правне савете, а да формулација коју тужени користи ствара забуну код неких странака да је у правном систему створено нешто ново. Предложио је да суд донесе решење о одређивању привремене мере. На рочишту на коме је закључена главна расправа тужилац је остао у свему при тужби и постављеном тужбеном захтеву, предложивши да Суд усвоји тужбени захтев. Трошкове је опредељено тражио.

Тужени је поднеском од дана 31.10.2016. године, истакао да у пословању туженог нема повреде чланова Устава Републике Србије, Закона о адвокатури, нити одредби Универзалне декларације о људским правима, као ни Европске конвенције о људским правима. Додао је да се активношћу туженог не ремети рад адвокатске професије, ни функционисање адвокатских комора као самосталних независних професионалних организација адвоката. Такође је навео да тужени помаже грађанима да стигну до адекватне правне помоћи коју им пружају адвокати као квалификована професионална популација и то са списка адвоката Адвокатске коморе који под истим условима

конкуришу како би пружили правну помоћ. Истакао је да тужени својом технолошком платформом која окупља клијенте не врши никакво посредовање за рачун адвоката, а што је Кодексом професионалне етике адвоката забрањено, нити тужени бира адвокате, већ то чине клијенти, сем ако изузетно клијенти самосталним овлашћењем не затраже помоћ туженог у избору адекватног стручњака за поједину област права, опет из редова адвоката. Посебно је навео да се делатност туженог обавља у складу са регистрацијом и има за циљ да поспешу информисаност грађана како би на најсигурнији начин дошли до адекватне правне помоћи уз погодност да накнаду за рад адвоката не морају да плате одједном, већ да то могу да чине кроз куповину пакета услуга. Додао је да је тужилац поднео пријаву и тржишној инспекцији о пословању туженог, те је извршен надзор тржишног инспектора, те да није пронађено нити утврђено да тужени приликом обављања своје делатности крши било какве законске прописе. Предложио је да суд одбије предлог за одређивање привремене мере. На рочишту на коме је закључена главна расправа тужени је навео да остаје при одговору на тужбу и истакнутим наводима, предложивши да Суд одбије тужбени захтев, те да нарочито има у виду Записник тржишне инспекције. Предложио је извођење доказа саслушањем парничних странака и то законског засуптника тужиоца – председника Драгољуба Ђорђевића и законског заступника туженог-Душана Јанковића. Такође предложио је накнадно достављање упоредне правне праксе како би се поступајући Суд упознао са истом. Трошкове је опредељено тражио.

Поступајући суд је дана 11.01.2017. године донео Решење бр. 34-П-4952/2016 којим је усвојио привремену меру на предлог овде тужиоца у односу на туженог. На предметно Решење о одређивању привремене мере овде тужени је дана 26.01.2017. године уложио жалбу.

Решењем Привредног апелационог суда 4 Пж 1021/17 од 10.03.2017. године одбијена је као неоснована жалба туженог, те потврђено решење Привредног суда у Београду П 4952/2016 од 11.01.2017. године.

Након спроведеног доказног поступка, ценећи све доказе у смислу одредбе члана 7. и члана 8. Закона о парничном поступку, суд је утврдио следеће:

Увидом у Извод са интернет странице овде туженог утврђено је да је на наведеној страници објављен чланак "Новинари и гости упознали нови систем правне заштите" у којем је представљен најпре налаз истраживања тржишта о квалитету и начину коришћења правних услуга у Србији, као и начин функционисања система у коме "Јустиција" за своје клијенте обезбеђује адвокате и друге стручњаке за правовремену и адекватну подршку у решавању спорова, случајева, ситуација које регулишу закони и прописи Републике Србије. Даљим увидом у наведену страницу утврђено је да је истим промовисан Јединствени систем, односно-непрекидна, ефикасна, финансијски супериорна правна подршка у свим ситуацијама, као и понуда за избор годишњег програма правних услуга. Такође, утврђено је да страница садржи Програме правне заштите са описом, садржином, као и ценом истих. Даље, иста садржи и Писмо адвокатима којим их тужена обавештава да је идеја да окупи и клијенте и адвокате и тиме поједностави и убрза њихову међусобну сарадњу, а указано је и на могућност да се потенцијалним клијентима омогућава да у претплати плаћају услуге, чиме се повећава број потенцијалних клијената и осигурава наплата пружених услуга.

Увидом у истраживање од стране Агенције "PARTNER RESEARCH SOLUTIONS" Београд, утврђено је да се исто односи на анализу тржишне оправданости програма претплате на правне услуге.

Одредбом чл.2.ст.1. Закона о адвокатури је прописано да је адвокатура независна и самостална служба пружања правне помоћи физичким и правним лицима. Став 2. истог члана прописује да се самосталност и независност адвокатуре остварује самосталним и независним обављањем адвокатуре (тачка 1.) правом странке на слободан избор адвоката (тачка 2.) те организовањем адвоката у Адвокатску комору Србије и адвокатске коморе у њеном саставу, као самосталне и независне организације адвоката.

Одредбом чл.24 став 1 Закона о адвокатури прописано је да је забрањено рекламирање адвоката, заједничке адвокатске канцеларије и адвокатског ортачког друштва.

Чланом 17. Кодекс професионалне етике адвоката прописано је да:

17.1. Адвокат не сме јавно да хвали своје знање и способности нити да се рекламира

17.2. Сматраће се да адвокат крши забрану рекламирања, нарочито када:

17.2.1. истиче, дели или у јавним медијима, у електронском представљању и у другим публикацијама објављује саопштења којима нуди своје услуге, или када дозвољава да такве понуде буду унете у огласе и рекламни материјал других правних или физичких лица;

17.2.2. организује или користи услуге посредника, агената или трећих лица који га рекламирају, а нарочито када у ту сврху договара упућивање клијената са лицима у притвору или затвору и лицима запосленим у полицији, суду, тужилаштву, управи и другим органима власти;

17.2.3. даје другоме своје посетнице или бланко пуномоћја ради даље расподеле потенцијалним клијентима;

17.2.4. означава канцеларију, њен штампани материјал и друга обележја (табла, печат, меморандум, посетнице) на претерано упадљив и неодмерен начин;

17.2.5. даје правне савете у јавним гласилима, на јавним скуповима, или изван канцеларије пред непознатим особама;

17.2.6. тражи да буде уврштен у именике, адресаре, каталоге, водиче и сличне приручнике као изузетни адвокат или у оквиру групе изузетних адвоката;

17.2.7. на сензационалистички или самохвалисав начин представља у јавности своје предмете, способности и успехе.

17.3. Не сматра се рекламирањем изношење основних података о рођењу, школовању, научном или стручном усавршавању, објављеним радовима, одређењу за одређену грану права, познавању страних језика, друштвеним и професионалним функцијама адвоката и обавештење о стручној спреми и познавању страних језика сарадника у адвокатској канцеларији, уколико се ови подаци представе у штампаном материјалу који се даје странкама и клијентима, или у средствима електронске комуникације, на одмерен начин, истинито и без самохвале.

Из цитиране одредбе чл. 24. Закона о адвокатури те Кодекса професионалне етике адвоката недвосмислено се може закључити да је забрањена свака врста рекламирања од стране адвоката, адвокатских канцеларија и адвокатског оргачког друштва као и да су чл.17. Кодекса децидно наведене радње и понашања која као таква адвокатима нису доступна од јавног нуђења адвокатских услуга, до организације или коришћења услуга посредника, агената или трећих лица који га рекламирају...

Наиме, из доказа у списима предмета, суд је утврдио да је тужени друштво са ограниченом одговорношћу, а да је као његову претежну делатност регистровао "остале стручне, научне и техничке делатности –шифра 7490" . Са друге стране, из изведених доказа произилази да се тужени у јавности представља као друштво које се бави организацијом пружања правне помоћи грађанима, уговарањем "пакета" програма правних услуга, који подразумева обезбеђивање адвоката грађанима у свим ситуацијама и претплату на правне услуге.

Из утврђеног чињеничног стање произилази да поступање туженог, а имајући у виду наводе туженог да он није посредник већ да помаже грађанима да прибаве адекватну правну помоћ коју пружају адвокати као стручна лица, да се накнада за рад ангажованог адвоката може платити у ратама куповином пакета услуга, медијску кампању, те спроведено истраживање, представљање туженог у јавности да се бави организовањем пружања правне помоћи, те позивањем на сарадњу адвоката и клијената, може се закључити да деловање туженог суштински представља посредовање, а све имајући у виду да у области адвокатуре није дозвољен било који облик посредовања и посредног избора адвоката а како је прописано чл. 2. ст.2. тачка 2. Закона о адвокатури. Уставом је прописано да правну помоћ грађанима пружа адвокатура као самостална и независна служба. Сама чињеница укључивања адвоката у систем пружања правне помоћи организованим од стране туженог, односно кршењем Кодекса професионалне етике адвоката, резултира тиме да адвокати излажу себе дисциплинској, материјалној и кривичноправној одговорности, услед чега може да настане ненадокнадива штета. Имајући напред наведено у виду поступајући суд је одлучио као у ставу првом изреке одлуке.

Суд је приликом доношења одлуке имао у виду и наводе туженог, и позивање на Записник тржишне инспекције, али како тужени у току поступка исти није доставио као доказ у прилог својих наовда , то се и није могао узети у обзир приликом одлучивања.

Суд је на рочишту за главну расправу које је одражана дана 01.06.2017.године донео решењ којим је одбио предлог за саслушање предложених странака као сувишан, имајући у виду да је чињенично стање у довољној мери утврђено из осталих изведених доказа. Такође поступајући Суд је на истом рочишту решењем одбио предлог туженог који се тиче извођења доказа достављањем упоредне правне праксе ради примене исте на конкретан правни проблем са разлога што по Уставу РС упоредна правна пракса није извор права нити као таква може бити изведена као доказ у поступку.

Суд је ценио све остале наводе и доказе парничних странака, али налази да исти нису од значаја за доношење другачије одлуке у овој правној ствари, па их није посебно образлагао.

Одлуку о трошковима парничног поступка, суд је донео применом одредбе члана 149, 150. и члана 159. став 1. Закона о парничном поступку, па је обавезао туженог да надокнади трошкове парничног поступка у износу од 24.750,00 динара, и то: износ од 6.000 динара на име састава жалбе, износ од 3.750,00 динара на име приступа на једно

неодржано рочиштем и износ од 15.000,00 динара на име приступања на два одржана рочишта, одмерено према АТ, па је одлучено као у ставу II изреке пресуде.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:
Против овог решења може се изјавити жалба, у року од 8 дана од дана пријема преписа истог, Привредном апелационом суду преко овог Суда.

СУДИЈА
Вана Лалић
За тачност отправка